

NAMAZANÝM

Nikola
Valová

0100

FRAGMENT

Namazaným dolů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nikola Valová
Namazaným dolů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NAMAZANÝM

Nikola
Valová

100

FRAGMENT

Text © Nikola Valová, 2020

Cover images © Bonezboyz; Hein Nouwens / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze ISBN 978-80-253-4640-2

ISBN e-knihy 978-80-253-4695-2 (1. zveřejnění, 2020)

PROLOG

Už ani nevím, kdy to přesně začalo. Možná v útlém dětství a možná jsem se s tím už narodila. Svoje dětství jsem prožila na malém měště (které se stalo městem až nedávno, za mě to pořád byla vesnice) v rodinném domku, jednom z mnoha stejných, lemujících dlouhou klidnou ulici, po které za celý den projela sotva dvě auta. Nejdřív všechny ty domky vypadaly naprosto totožně, s šedou fasádou, oprýskanými bílými okny a pletivovým plotem. Teprve později, s nabytím kapitalistického sebevědomí, lidi začali investovat do majetku. Škodovky vystřídaly felicie a šedivé fasády se hromadně natíraly do padesáti odstínů meruňkově oranžové. Když jsem byla malá, bylo naprosto bezpečné drandit po ulici na kole, hrát tam kopanou a v zimě stavět sněhuláka, aniž by nás vyrušilo jediné auto. Dneska už by to tak snadno nešlo, nehledě na to, že děti svolných k naivním hrátkám na čerstvém vzduchu značně ubylo. Pletivové ploty se změnily v kamenné zídky a sousedky už u nich neprostojí hodiny vzájemným vyměňováním receptů a drbů. Aut se dnes v té ulici pohybuje víc, lidí méně.

Já byla tehdy mezi naší dětskou partou z ulice jediná holka, takže jsem přirozeně měla ve skupině kluků výsadní postavení.

Například jsem vždycky při fotbale stála v bráně a šplhat na strom mě jako správní gentlemani pouštěli první. Až o mnoho let později mi došlo, že v bráně jsem byla jen proto, že usoudili, že bych se do míče stejně netrefila, a na strom chtěli lézt až po mně, aby se mi co nejdéle mohli dívat pod sukni.

Jeden z kluků bydlel přímo vedle nás. Máma celou tu famílii Krausů nemohla vystát, v čele s tím „jejich sígrem Robinem“. Ten sígr byl shodou okolností jedním z mých nejlepších kámošů, kteří mi koukali pod sukni, číhali na mě na rohu a házeli po mně kamínky. Prostě normální projevy náklonnosti.

„Z toho spratka nikdy nic nebude,“ rozčilovala se máma neustále. Těžko říct, co ji na Robinovi tak vytáčelo a proč měla potřebu řešit ze všech sousedovic dětí zrovna jeho. Já jsem v té době v první řadě nechápala, co by z něj jako mělo být, a s hrůzou jsem si představovala, jak nějaký děsivý řezník Krkovička někde z dětí dělá třeba jelita, škvarky a prdelačku, tak jako my každý rok z prasete. Je fakt, že Robin byl vytáhlý a hubený, takže by z něj opravdu moc tučného a vydatného nebylo.

Ale jinak jsme spolu vycházeli dobře a rozuměla jsem si s ním nejlíp ze všech. Často jsme vymýšleli hry jen ve dvou. Třeba jsme si s oblibou porovnávali hovínka a já vždycky vyhrávala, ale s tím se opravdu nikomu nechlubím. Mnohem raději jsme si ale hráli na detektiva. Tu hru jsem vymyslela já. Spočívala v tom, že jsme se museli nenápadně dostat na nepozorované, skryté místo tak, aby nás nikdo neviděl. Tím místem většinou byly stinné schody do sklepa nebo kout skrytý za harampádím v garáži. Tam jsme se zašili a ten, co hrál detektiva, začal s vyšetřováním. Asi uhodnete, že detektivem jsem přirozeně byla vždycky já. To jsem pak Robinovi přikázala, aby si stáhl kalhoty a ukázal mi frantíka. Bože odpusť, ten kluk pokaždé poslechl. Já se pak se zatajeným dechem skláněla nad tou nadílkou, jeho plavé vlasy mě přitom lechtaly na hlavě, jak se on skláněl nade mnou. Už tehdy jsem si uvědomovala, že jde o něco vzrušujícího,

zakázaného. Vůbec netuším, jak jsem v tom věku přišla na to, že by na tom kousku těla, který v tomto případě vypadal jako seschlý burák, mělo být něco zajímavého. Bylo. Pořádně zajímavého. Když jsem se ho zlehka dotkla zpocenými prsty, kůže se nejdřív ještě víc stáhla a pak napjala. Nejvíc mě bavilo, jak v tom okamžiku Robin zamžikal modrýma očima. Když jsem se na ten zázrak vynadávala, měla být řada na mně, abych se nechala „vyslechnout“.

„Teď ty!“ dožadoval se Robin.

„Ne, já až příště,“ odbyla jsem ho vždycky nekompromisně. „Teď už musíme jít, jinak by nás naši hledali.“ Když na to příště přišla řada, samozřejmě jsem mu slíbila, že mu dovolím nakouknout mi pod kalhotky až potom, co si on jako první zase sundá gatě. No, a když to udělal, znovu jsem ho odbyla, že už je pozdě a musíme jít.

Nechápu, že mi na to vždycky skočil. Mně bylo tenkrát pět, jemu devět a jeden by řekl, že už bude mít rozum. Jedná se o zářný příklad toho, že muži v jistých ohledech jednají čirými pudy. Byl jako pes, který se bez rozumu honí za vlastním ocasem a neví, že ať poběží seberyhleji, nikdy ten ocas nechytí. Tak já jsem Robinovi celý rok slibovala, že příště už mu opravdu své poklady ukážu (a Bůh je mi svědkem, že jsem opravdu chtěla, vážně), ale nikdy na to nedošlo.

Pak, když mi bylo šest, jsme se s mámou od babičky odstěhovaly do bytu. Táta totiž mezitím umřel a máma nechtěla dál bydlet „s tou starou harpyjí“, tedy s mou babičkou, pod jednou střechou. Robina už jsem víckrát neviděla.

Myslím ale, že to bylo poprvé, kdy jsem si podvědomě přiznala, že nejsem tak úplně normální. Že jsem nějakým způsobem zvráceně deformovaná, prostě pošahaná, a nikdy nebudu žít to, čemu se dá říkat obyčejný, klidný život.

1.

Jmenuji se Valentýna Klosová, je mi dvacet pět let a jsem herečka. Tedy nejsem tak docela herečka, protože mě to v žádném případě neživí, ale mám ráda, jak to zní. Vždycky jsem to měla ráda. Říkali mi tak už od mala, když se mi povedl nějaký teatrální kousek, při kterém se všichni dospělí chechtali a provolávali: „To je herečka.“ Při takové výbavě už to ani nejde, abych byla něčím jiným. Jenomže od toho okamžiku, kdy vás všechny babičky, dědečkové, strýčkové a tetičky poplácávají po rameni, že vám něco ohromně jde, do okamžiku, kdy se tím opravdu živíte, je zatraceně dlouhá cesta.

Stepovala jsem u zadního vchodu do divadelního klubu už dobrou půl hodinu. Byla polovina ledna a zadek jsem měla pod společenskými šaty (takovými těmi, co si pořídíte na slavnostní filmové premiéry, na které vás nakonec stejně nikdo nepozve, takže se ty šaty postupem času ztratí v útrobách skříně, než je znovu vytáhnete a vezmete si je na sebe aspoň do divadla – znáte to) úplně promrzlý. Lodičky jsem už vyměnila za kozačky, ale stejně mi v nich byla děsná zima. Blízké popelnice páchly městskou džunglí a jen pár kroků ode mě popocházel kolem vchodu do bordelu jeden z těch lapačů potenciálních klientů.

Doufám, že si mě s celým tím líčením a nastrojením nesplete s jednou z jeho kolegyň. Normálně se takhle nemaluji, normálně se skoro *vůbec* nemaluji, ale dnešek představoval výjimku. Potřebovala jsem zapůsobit.

Mrkla jsem na hodinky. Pětatřicet minut. Tvrdnu tady už pětatřicet minut. Projela mnou další vlna mrazu. Za to čekání to stojí, ujišťovala jsem samu sebe. A Lukáš je moc hodný, že je ochotný si na mě udělat chvilku.

Pche, to určitě. Pravda byla, že jsem měla chuť popadnout víko popelnice a omlátit ho Lukášovi o hlavu. Celebrita necelebrita. Slíbil, že se objeví hned po představení, a já začínala mít podezření, že už se z divadla dávno vytratil a nechal mě tady mrznout zbytečně. Jestli přece jen přijde, pořádně ji ode mě slízne.

Pokaždé, když se zadní dveře otevřely, nahodila jsem vlašný pohodařský výraz typu „mám tak bohatý vnitřní život, že mě ani hodinové čekání nemůže začít nudit“. A pokaždé, když z těch dveří vyšel někdo jiný, kleslo mé sebevědomí a nadšení hlouběji do nitra těch smrdutých popelnic.

Konečně ze dveří vystrčil hlavu asi čtyřicetiletý muž, zahalený ve sportovní mikině s kapucí. Muž, který dokázal podlomit ženě kolena jediným pohledem. Lukáš. Herec, zpěvák, moderátor, režisér. Jedna z top celebrit téhle branže. A taky tak trochu můj známý z posledního natáčení, kde jsem si vystříhla epizodku, ale nechci se chlubit,

„Ahoj, ahoj, ty čekáš tady?“ Pusa, pusa na obě tváře. „Já myslel, že budeš na baru. Pořád jsem tam nahlížel z šatny a neviděl jsem tě.“

Jasně, a kolem mě zase proskákal velikonoční králíček a vyprdl malované vajíčko. Polkla jsem otázku, proč mi tedy neodpověděl ani na jeden telefonát či esemesku, které jsem mu během čekání poslala. „Jé, tak to jsme si nerozuměli. Já čekala celou dobu tady,“ řekla jsem místo toho. No co, nebyl čas hrát si na uraženou. Byl tady a já po něm chtěla obří laskavost.

„Hm, tak s tím něco uděláme. Já teď o žádném konkurzu nevím, ale mohl bych tě seznámit s lidmi z castingovky. Bez toho tě nikdy na žádný casting nepozvou.“

„To jako vážně?“ Věděla jsem, že musím lézt do zadku producentům a režisérům. To, že musím začít už u castingových agentur, pro mě byla novinka. Pořád se mám co učit.

„To si piš. Všichni zvou na konkurz jenom svoje koně. A taky bych ti mohl dohodit něco tady u nás v divadle. Mohla bys začít jako křoví a pak se uvidí,“ rozvíjel dál svoje myšlenky.

Zaplavila mě vlna euforie. Může to být pravda? Měla jsem to na dosah ruky. Téměř. Po třech letech úporné snahy vyhrabat se ze škatulky neznámé herečky štěků, která si musela vydělávat jako bar-manka, jsem konečně byla tak blízko něčemu lepšímu. Je fajn mít kontakty. Někoho, kdo vás popostrčí a řekne, co a jak máte udělat.

Nasadila jsem profesionálně netknutý výraz ve snaze udržet si ten večer zbytek herecké i lidské důstojnosti. „Tak to by od tebe bylo moc milé. Ale nespěchá to. Prostě, jak si vzpomeneš.“

„V pohodě. Hlavně se mi připomínej. Já toho mám děsně moc, ale neboj se mě bombardovat,“ mrkl na mě a pak se rychle vytratil s tím, že musí domů k dětem.

Uvnitř jsem poskakovala radostí. Nejenom že mám příslib pomoci takové hvězdy, ale navíc mám povolení ho bez omezení otravovat. Chá! Byla jsem připravená to konečně pořádně rozjet.

Rozjela jsem tak leda velký kulový. Ještě nikdy mi týdny neubíhaly tak rychle a zároveň tak pomalu. Znáte to, když vám po prvním rande kluk nezavolá a vám s každým dalším dnem umírá naděje. Takhle přesně jsem se cítila já.

Únor byl nepředstavitelně hnusný. Za celý měsíc jsem napočítala jediný slunečný den. Vím to přesně, protože jsem většinu času prostála u okna a čuměla ven na popelnice. Každých pět minut jsem kontrolovala mobil a jeho němota mě potápěla do ještě větší

deprivace. Nosila jsem ho s sebou i do sprchy a pořád měla uši nastrožené, jestli se náhodou neozve zvuk příchozí zprávy nebo hovoru. Neozval.

Lukáš na moje opakující se esemesky a telefonáty nereagoval. Víím, že jsem měla příkaz ho urgovat, ale nejsem zas taková otrlá vlezka, abych to vydržela déle než dva týdny. Po šesti týdnech už jsem jen tupě zírala na displej a v noci mě budily slyšiny mého vyzvánění.

Byly dvě možnosti. Zaprvé už dávno jednal s lidmi z velké produkce, kterým ukazoval moje portfolio (vyšperkované tak, že jsem z každého epizodního a komparzního camcu udělala vedlejší roli) a všichni společně bouchají šáňa a slaví, že objevili novou vycházející hvězdu. Novou svěží Kate Winslet potápějícího se českého šoubyznysu. Tuhle možnost jsem si sice představovala jen tajně, ale držela jsem se jí jako záchranného kruhu. Tušila jsem, že když se jí pustím, dočista se utopím.

Tou druhou, zjevně pravděpodobnější možností, bylo, že se na mě Lukáš elegantně vykašlal, v herecké kariéře mi pomoci nehodlá a nikdy nehodlal a ani mých tisícero telefonátů to nemůže změnit. Svým způsobem se mi ulevilo, když jsem si to přiznala. Člověk se prostě musí ve svém životě umět vypořádat s pravdou a podívat se jí do tváře. Jedině tak se může posunout dál. Krásná, moudrá slova. Tuším, že jsi dospěla, Valentýno.

„Ty seš opilá!“ Alicin hlas zněl v telefonu ještě víc nakřáple než normálně. Alice má úžasný hlas. Sexy, zastřený. Takový, jako má dneska každá druhá slavná herečka, až si říkám, že kdybych měla taky podobný hlas (a ne ten obyčejný, protivný, vysoko položený měkký hlásek), určitě bych už dávno okouzila nějakého režiséra. No jasně, tím to bude.

„Neeee... nejsem opilá,“ zablekotala jsem svým trapným anti-sexy hláskem. „Akorát jsi mě probudila.“

„Probudila? V pět odpoledne? Po kolika lahvích?“ nepřestávala dorážet.

„Žiši, uklidni se. Trochu jsem se napila, abych se zahřála.“ Co má taky člověk celé dny dělat? Doma byla nuda a zima a já neměla peníze ani na to si pořádně přitopit, natož jít se zahřát někam do kavárny. Tak jsem postupně sjížděla svou soukromou sbírku alkoholu nahromaděnou po všech možných narozeninách, svátcích a výročích.

„Dej se do kupy. Za hodinu se sejdeme u Kocoura,“ zavelela a hned to položila.

Ono se řekne „dej se do kupy“. Ale jsou chvíle, kdy to jde vstát a držet se zpříma, a chvíle, kdy se sotva držíte na nohou. Já právě prožívala to druhé. A nemyslela jsem to jako metaforu svého životního období. Těžkopádně jsem se nasoukala do kalhot a zůstávala přitom v permanentním předklonu, jako když pozorujete něco odpudivého na zemi. Vyměnila jsem jedno vytahané tričko za druhé a v duchu děkovala Bohu za dnešní „můžusinasebevzítcokoliv“ módu. Víc jsem se sebou momentálně nebyla schopná udělat. Jukla jsem do zrcadla a zhodnotila se jako ucházející. Tak jsem vyrazila.

Bar Smelly Cat se stal naší základnou asi týden potom, co jsem se nastěhovala do Prahy. Byl malý, zapadlý v útrobách Nuslí a kupodivu v jakoukoliv denní i noční hodinu plný, ale ne přeplněný. Jméno baru bylo vyvedeno stejným fontem jako název seriálu *Přátelé*, a uvnitř se dokonce nacházela i podobná pohovka, která ovšem ještě nikdy nebyla volná. My jsme tomu říkali U Kocoura, protože majitel byl tlustý, upocený muž jménem Tomáš Kočka, který zároveň občas vypomáhal na baru. Za tu dobu, co jsme tam chodily, už jsme mu mávaly na pozdrav a za jeho zády se dohadovaly, proč je pro tentokrát zase tak upocený a rudý ve tváři. Alice většinou tipovala mimomanželskou soulož vzadu ve skladu. Já sázela na chilli hotdog s porcí chilli papričky navíc nebo chronickou zácpu.

Sedla jsem si k malému stolku pro dva a objednala si džus s vodkou. Alice přišla zrovna ve chvíli, kdy mi servírka pití přinesla.

„Co si dáváš?“ zeptala se Alice hned na úvod.

„Jen džus,“ odpověděla jsem co nejlíc ledabyly.

Popadla podezíravě mou sklenici, a než jsem stihla cokoliv říct nebo zareagovat, přičichla. „Lhářko.“ Vrátila mi sklenici a já se napila.

„Takže?“ začala, a když jsem neodpovídala, pokračovala: „Co se s tebou sakra děje? Už skoro dva měsíce ses mi neozvala. Vylezla jsi vůbec z bytu?“

Znovu jsem mlčela. Ne že bych nechtěla mluvit, ale čerstvá vlna alkoholu mě utlumila.

„Musíš se sebrat, sakra! Najdi si práci a začni zase žít, nebo tě posadím zpátky na vlak k matince.“

Proboha, jen to ne! „Když já nevím jak,“ kuňkla jsem.

Alici se to radilo. Byla to moje jediná skutečná kamarádka a sestřenka. Měla dlouholetého přítele, byla přirozeně štíhlá, i když jedla, co chtěla, měla zaměstnání, které ji bavilo, po práci chodila předcvičovat zumbu a o víkendech jezdili s Kamilem na kole na výlety po pivovarech. Ideální svět. Alice byla docela normální šťastná holka s normálním životem, který já mít nemůžu, protože jsem vyšinutá. Lidi jako já můžou být jenom umělci.

Alice pohotově vytáhla z kabelky o velikosti příručního zavazadla poznámkový blok. Podezírala jsem ji, že je to její taška první pomoci a má v ní naprosto všechno – od jednorázových holicích strojků přes campingový nůž až po hroznový cukr. Cokoliv, co by mohlo jí nebo komukoliv jinému zachránit život.

Našla v diáři volnou stránku a začala pragmaticky diktovat a zapisovat. „Co je třeba v mém životě udělat,“ vrhla na mě zkoumavý pohled. „Mýt si vlasy minimálně dvakrát týdně; pečlivě si odličovat zbytky řasenky kolem očí; najít si práci. Pro začátek je jedno jakou, rozumíš? Důležité je začít zase něco dělat. Vyser se na kariéru. Ty potřebuješ peníze. Tak dál. Najít si spolubydlení.“

„Hou hou hou,“ zarazila jsem ji jako rozjetého koně. „Nechci se stěhovat!“

„Nemůžeš dál sama platit nájem. A na co pro sebe potřebuješ tři plus kk?“

Měla jsem svůj byt ráda. Když jsem přišla do Prahy, začala jsem chodit s jedním starším chlápkem. Náš vztah byl čistě o sexu. Myslím, že ani jeden jsme od toho nechtěli víc. Teda až na mě, protože já s tímhle modelem vztahu souhlasila jen proto, že jsem u něj mohla zadarmo bydlet. Tím jsem pro začátek hodně ušetřila. Pak jsme se rozešli, což sice bylo uvolňující pro mou duši, ale nikoli pro můj účet. Našla jsem si byt v jednom z těch starých činžáků v Nuslích. Snížené přízemí uvnitř vnitrobloku. Což znamená, že moje okna nacházející se v úrovni země musela být zamřížovaná, za celý den jsem neviděla slunko, zato jsem měla výhled na domovní popelnice. Jo, nebylo to ideální, ale na druhou stranu jsem platila luxusní částku za třípokojový byt.

Kdybych se teď rozhodla k někomu přestěhovat, moc bych si nepomohla. Nájem se za tu dobu nekřesťansky zvedly a i za jediný pokoj bych zaplatila skoro stejně, jako platím teď. Já měla štěstí, že majitel našeho domu bydlel v zahraničí a z našich nájmů rozhodně nežil, takže je nechal zmrzlé na směšné úrovni.

Navíc ta představa, že bych ve svých pětadvaceti letech musela znovu s někým žít jako na studentské koleji... otřásla jsem se. „Mám svůj byt ráda. Za ty dva roky už jsem si ho zútulnila,“ odmítla jsem znovu Alicin poslední bod na seznamu.

„Tak si k sobě najdi spolubydlícího. Máš přece jeden pokoj navíc.“

Zamyšleně jsem přivřela oči a kopl do sebe zbytek džusu s vodkou.

Někdy mě mrzí, že nemám žádné zvíře, které by na mě doma čekalo a radostně mě vítalo. Takové to něco, kvůli čemu máte důvod vracet se večer domů. Jenomže já jsem chorobně nezodpovědný typ, nezvládám udržet při životě ani kytku. Uchla mi dokonce i tlustice, která je podle té paní v květinářství extrémně nenáročná. Jednou jsem měla rybičku, ale za chvíli ji přes žabincem olezlé sklo nebylo v akváriu vůbec vidět. Z koček mám

trauma od dětství, kdy mě ta sousedovic poškrábala, křečci mi připomínají krysy, andulky děsně nadělají a psi jsou hrozně nároční na to, jak jsem já líná.

Tolik k tomu, proč na mě doma nikdo nečeká.

Kdybych měla spolubydlící, mohlo by to hodně vyřešit. Například by mě někdo čas od času přivítal, měla bych s kým prohodit pár slov, vyměnit si oblíbené recepty (v překladu: nechat si od ní čas od času uvařit večeři) a třeba konečně mít na parapetu nějakou květinu, o kterou by se ta osoba byla schopná postarat.

Na druhou stranu tady byla moje fobie z lidí. Ne že bych byla přímo xenofob, ale občas jsem se přistihla, že všechny dost nenávidím. Jako třeba v tramvaji, když si někdo stoupne tak pitomě, že zablokuje poslední volnou sedačku, na kterou si evidentně sednout nehodlá. Nebo v metru, kde se vždycky najde hlučně se olizující pár, který vám připomíná, že vy se nemáte s kým na veřejnosti olizovat. Taky mě často naštvou staří lidé, když se šourají přímo uprostřed chodníku, takže je nemůžete předběhnout. A samozřejmě malé dětičky, které podle mého přestávají být roztomilé ve chvíli, kdy otevrou pusy. Takže jsem měla dost pádné obavy, že i moje spolubydlící by dřív nebo později přišla s nějakým nešvarem, který bych prostě nedokázala vystát. Jsem jedináček a myslím, že jedináčkem zůstanu do konce života.

Když jsem si to takhle urovnala v hlavě, najednou mi přišlo rozumnější najít si dvě práce než jednu spolubydlící. Ale ne, Alice má pravdu. Musím životu vyjít trochu vstříc a nestranit se pořád všeho a všech. Být asociální si jako herečka můžu dovolit až ve chvíli, kdy budu slavná. Napsala jsem tedy krátký a výstižný inzerát, ani ne odrazující, ale ani ne nějak lákavý (asi jsem v duchu tajně doufala, že se na něj nikdo neozve, a moje svědomí přesto zůstane čisté) a zveřejnila ho na všech možných sociálních sítích, o kterých jsem věděla.

Děj se vůle boží.

2.

Musíš to procítit, rozumíš! Nechci, abys to hrála. Chci, aby „ses tou osobou stala,“ komandovala mě Bára. Na znamení toho, že jí rozumím, jsem musela pořádně zakývat hlavou, protože jsem na ní měla černý pytel, aby mi nebylo vidět do obličeje. To byl Bářin nápad. Zahrát něco obličejem je podle ní triviální a zvládne to kdekdo. Ale umět se vyjádřit jen tělem, to je pravé umění! Takže jsem stála uprostřed jeviště s pytlek na hlavě a měla za úkol vtělit se do Marie Stuartovny.

Netřeba dodávat, že mám jen velmi mlhavou představu o tom, kdo byla Marie Stuartovna. Natož abych věděla, jak ji zahrát jen rukama a nohama.

„Já ti to ale musím věřit!“ rozkřikla se naše režisérka. „Nepoznám, jestli jdeš na popravu, sednout si na trůn nebo na záchod. Kde je nějaká vznešená melancholie?“

Doprčic, co přesně znamená melancholie?

Zavěsila jsem ladně paže po stranách do vzduchu a ještě ladněji vykročila vpřed.

„Vypadáš jako ožralá uklízečka při polonéze,“ zhodnotila můj výkon nerudně Bára.

Strhla jsem si pytel z hlavy a nadšeně vyhrkla: „Páni, tohle jsem vážně dokázala zahrát ve dvou krocích?“

„Ano, milá Valentýnko, ale já po tobě kurva chtěla Stuartovnu,“ odvětila přeslazenou ironií.

Bára je zakladatelkou a režisérkou našeho malého divadelního souboru. Hrajeme autorskou tvorbu, na kterou většinou přijde všehovšudy třicet diváků. Padesát, když se naše tetičky a strýčkové uvolí přijet do Prahy. Zázemí máme v profesionálním divadle a sami sebe považujeme za profesionální soubor (nebo aspoň poloprofesionální), i když Bára nás tak rozhodně nebere. Je ten typ herečky, která se celou kariéru snaží prorazit ve filmové nebo televizní tvorbě, bohužel se jí to nikdy nepodaří, a tak začne tvrdit, že pravé umění je na divadle. Aby zaplácla ten pocit nenaplněnosti, vymyslí si vlastní projekt poloprofesionálního souboru složeného z extrémně talentovaných lidí (to jako nás), kterým hodlá předávat svá moudra, posunout je dál a v případě jejich úspěchu ukázat na sebe jako na jejich zploditele. V případě neúspěchu pak ukazovat na nás jako na neschopné lůzry, kterým není pomoci. Bára ráda mluví sprostě a od rány, ještě jsem ji nikdy neslyšela někoho přátelsky chválit, pokud ten někdo nebyl známý a oceňovaný herecký kolega. Někdy ji podezírám, že si před spaním pouští dokument o Věře Chytilové a nechává se příliš inspirovat.

„Já chci vidět, že jsi vznešená a silná aristokratka, aniž bych se musela čumět na tvůj jakože snobsky zvednutý, nos. Musí to vyzařovat z rukou, nohou, celého trupu, z tvého dechu. Dýchej! Proč neslyším dech? Vám, sakra, děcka, vůbec nehraje dech!“ křičela teď na mě.

Začala jsem hlasitě a zhluboka dýchat, načež jsem skrz černou kápi slyšela laxní: „Teď mám pocit, žeš dostala astmatický záchvat.“

„To byl můj úmysl,“ odvětila jsem klidně a dál jsem se oddávala svému astmatickému výkonu.

„Já na tobě ale pořád nepoznám, že jsi Skotka.“

Na našich zkouškách jsem měla nejraději, když jsme si potom šli sednout na pivo. Pivo tu sice bylo hnusné, ale levné, dvakrát levnější než džus s vodou, který bych si samozřejmě za jiných okolností moc ráda objednala, ale nedá se nic dělat. Na džus nemám peníze, musím být alkoholik. Během našich sezení se pravidelně někdo zhroutil, ať už kvůli Báře nebo kvůli neuspokojivé kariéře nebo kvůli obojímu. Tentokrát byla řada na mě.

„Kašli na ni,“ povzbuzovala mě Magda. „Ona je prostě frustrovaná. A víme to tady všichni.“

„Jistě. Nemá chlapa, to je celý,“ přitakala Julie a zapila svoje slova pivem.

S hlavou v dlaních jsem souhlasně přikyvovala, ale myslela si své. Magda ani Julie nemají s Bárou žádný problém, naopak s ní chodí na cigárko a na obědy, a i když po nich Bára někdy vyjede, za pět minut už se společně chechtají u „cíčka“. Jenomže já nekouřím, a to je můj problém.

„Měli bychom jí někoho najít. Uvidíte, že se bude sladkostí jenom roztékat,“ navrhl Luděk.

„To toho chlapa najdete radši mně,“ zamumlala jsem skrz své dlaně a nato mě Magda soucitně objala kolem ramen. Já vím, jsem případ k politování. Nemám chlapa, nemám práci a neumím zahrát Marii Stuartovnu bez hlavy.

„Já prostě nevím, jak bych tu skotskou děvku měla líp udělat!“ stěžovala jsem si plačtivě.

„Buď v klidu. Taky bych to líp nedala,“ ujišťovala mě Magda. Jenže Magda neměla důvod k depresi. Nikdy. Byla krásná, okatá, drobná a štíhlá, s každým uměla zapříst hovor a ve svých devatenácti měla známé napříč celou divadelní branží.

„Neříkej. Ta tvoje fena se vzteklinou byla výborná,“ lichotila jsem ji.

Na to se Magda napřímila a vyprsila, jako předzvěst důležitého oznámení. „Lidi, musím vám něco říct. Vzali mě do Pražského